

D ů v o d y:

Dovolatelka uplatňuje jen dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. a, provádějíc jej, klade si dvě otázky: 1. Má třetí osoba, již k předmětům zatímným opatřením postiženým přísluší práva, jež podle § 37 ex. ř. činí exekuci nepřipustnou, i proti zatímnému opatření právo zrušovací? 2. Je výhrada vlastnictví k prodané věci vůbec právem ve smyslu § 37 ex. ř.? Tyto otázky nejsou přesně formulovány a měly by patrně zníti takto: 1. Smí třetí osoba, které k předmětům zatímným opatřením postiženým přísluší právo, jež by nedopouštělo výkon exekuce, odporovati zatímnému opatření žalobou ve smyslu § 37 ex. ř.? 2. Je vlastnictví, které si prodatel vyhradil k prodané věci až do úplného zaplacení kupní ceny, právem, jež nedopouští výkon exekuce, po případě výkon zatímného opatření? Odvolací soud odpověděl na obě tyto otázky kladně, což učinil v úplném souladu s ustálenou judikaturou nejvyššího soudu. Ve příčině otázky prvé stačí poukázati na rozhodnutí čís. 5227 a 7224 sb. n. s. Že věcná práva, tedy i právo vlastnické třetích osob, jsou právy, která nedopouštějí výkon exekuce, po případě výkon zatímného opatření, o tom není třeba obšírně se rozepisovati, neboť v tomto směru nebylo ani v nauce ani v soudnictví pochybností. To platí plnou měrou i o právu vlastnickém, jež si prodatel vyhradil k prodané věci až do úplného zaplacení kupní ceny, neboť nelze seznati, proč by při vlastnictví takto vyhrazeném měla nastati odchylka od pravidla, ano se výhradou na podstatě práva vlastnického nic nemění. Náзор dovolatelky, že výhrada vlastnictví k prodané věci není než převodem vlastnictví k zajištění, je mylný a odporuje úvaze, že výhrada vlastnictví není jeho převodem. Rozhodnutí nižších soudů vyhovuje v podstatě zákonu a bylo je potvrditi ovšem jen za současné opravy, že se slova »a se zrušuje« z rozsudkového nálezu prvního soudu vylučují. Slova ta jsou totiž v rozporu s poslední větou téhož nálezu a nepatří vůbec do rozsudku, neboť ve smyslu §§ 37 a 402 ex. ř. jest zatímné opatření zrušiti teprve, až se žalobě právoplatně vyhová.

Čís. 8994.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Jen tehdy, je-li jako domiciliát udána osoba různá od majitele směnky, má opomenutí včasné protestace v zápětí ztrátu směnečného práva proti příjemci.

(Rozh. ze dne 25. května 1929, Rv II 341/29.)

Směnka, opatřená doložkou »splatno v Olomouci« nebyla protestována. Směnečný platební příkaz proti příjemci směnky ponechal procesní soud první stolice v platnosti, odvolací soud směnečný platební příkaz zrušil. D ů v o d y: Výtky, že první soud nezjistil z obsahu směnky, že domicil na ní uvedený jest dostatečný a jasný, jest ospravedlněná. Z ustanovení §§ 22 a 39 směn. zák. jest nade vší po-

chybnost jasno, že směnku jest považovati za domicilovanou nejen, když domiciliát jmenován nebyl, když je tedy udáno jen místo platební rozdílné od bydliště směnečnickova (§ 22 prvý odstavec sm. zák.), v kterémžto případě jde o směnku s nevyplněným domicilem, neboli, jak se v obchodním životě říká o neurčitě domicilovanou směnku, nýbrž i tenkrát, byl-li domiciliát jmenován (§§ 22 prvý odstavec a 39 sm. zák.), v kterémžto případě jde o směnku určitě domicilovanou. V souzeném případě jde o domicilovanou směnku prvního druhu a o té ustanovuje § 39 (1) sm. zák., že taková směnka má býti směnečnickovi předložena k placení v místě, kam byla umístěna, a není-li placeno, že tam má býti protestována. K zachování směnečného práva proti prvžalovanému jako akceptantu bylo tedy podle tohoto zákonného ustanovení zapotřebí protestu, což se však nestalo.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

V dovolacím řízení jde jen o námitku žalovaného, opřenu o výklad § 39 směn. zák. Jde jen o otázku, zda směnečné právo zaniklo proti žalovanému jako příjemci směnky tím, že směnka nebyla proti němu protestována. Odvolací soud má za to, že se tak stalo, opíraje svůj názor o § 39 (1) směn. zák. Dovolací soud jest opačného názoru. O ztrátě směnečného práva proti příjemci pro opomenutí včasné protestace při neplacení mluví jen odstavec (2) § 39, což potvrzuje výslovně § 40 směn. zák., podle něhož k zachování směnečného práva proti příjemci není třeba protestace, vyjímajíc případ § 39 (2) [tudíž ne odst. (1)], t. j. případ, že jako domiciliát jest udána osoba jiná než majitel směnky. Toho však není u žalobní směnky, jež je domicilována doložkou »Splatno v Olomouci«. Nebylo proto třeba protestace k zachování směnečného práva proti příjemci. § 39 (1) stanoví sice, kde má domicilovaná směnka býti předložena k placení a po případě i protestována. Právní účín opomenutí včasné protestace je však co do příjemce stanoven teprve v odstavci druhém a v tomto je ztráta směnečného práva proti příjemci omezena na jediný případ vytčený v první větě téhož odstavce. Vzhledem k tomu nezáleží na právním účínu doložky »bez protestu« připojené vzadu na směnce.

Čís. 8995.

Pensijní pojištění.

Nepřihlásil-li zaměstnavatel zaměstnance k pensijnímu pojištění za platnosti zákona ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. na rok 1907, jest mu práv náhradou škody.

(Rozh. ze dne 27. května 1929, Rv I 917/28.)

Žalobce, bývalý úředník žalovaného, domáhal se na něm náhrady škody, protože ho žalovaný nepřihlásil k pensijnímu pojištění. O b a